

[Wilhelm]

til har kunnet få, kan de ikke længere få i samme omfang. Ordningen har fungeret allerede én weekend, og mig bekendt er det så grov en nedskæring, at de socialrådgivere, der er sat til at administrere nedskæringen, ikke har ønsket at medvirke.

Det faktiske resultat er altså, at en hel del af de folk, der tidligere har haft en selvfølgelig ret til at få dagpenge, når de var hjemme på weekendophold, ikke længere har det, og derfor synes jeg, at ministeren skulle svare på det spørgsmål, der er stillet, og ikke bare komme med formalistiske betragtninger.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Man kan naturligvis altid kalde det en formalistisk betragtning, men jeg går ud fra, at spørgeren er enig med mig i, at jeg under alle omstændigheder har en forpligtelse til at overholde lovgivningen og andre gældende regler. Det, vi diskuterede i foråret, og det, folketinget har vedtaget, er at skabe ligestilling mellem somatiske og psykiatriske patienter, og som det fremgår af den skriftlige del af åbningstalen i går, vil der også blive fremsat et forslag, som følger den folketingsbeslutning fra i foråret. Derom er der ingen tvivl.

Det, vi diskuterer her, har ikke noget med diskrimination af bestemte grupper at gøre. Det er bistandslovens regler, vi drøfter, og de er naturligvis gældende, uanset om der er tale om – hvis vi nu tager den egentlige problemstilling her – somatiske eller om psykiatriske patienter.

Hvis der er tale om forringelse af vilkårene, så er det alene et spørgsmål om, at sagen i forhold til sygehusvæsenet efter min bedømmelse ikke har været tilstrækkelig undersøgt, for der findes regler i sygehusvæsenets regie om støtte til mennesker, som opholder sig på hospital, og som midlertidigt kommer hjem. Det er blot et spørgsmål, om man skal følge disse regler, og når man har reglerne i sygehusvæsenets regie, så vil det under alle omstændigheder være unaturligt, at man skulle gå over til bistandsloven.

Det, jeg har sagt i mit første svar, og som jeg skal gentage, er, at bistandsloven ikke hjemler mulighed for at hjælpe i den situation, men at muligheden er til stede i sygehusvæsenets regie, og det er dér, de pågældende skal henvende sig. Jeg skal for en ordens

skyld sige, at efter min opfattelse er det ikke et spørgsmål om diskrimination, det er folketinget enig om at der ikke skal være. Det er et spørgsmål om at hente hjælpen dér, hvor hjælpen kan og skal hentes.

Wilhelm (VS):

Jeg værdsætter naturligvis, at det i lovkalotet indgår, at regeringen vil fremsætte dette forslag. Det manglede også bare, kan jeg tilføje, når et enigt folketing faktisk har besluttet det, inklusive regeringspartierne stemmer. Det er klart, at det bliver fremsat, men så kommer der altså et hul på i hvert fald nogle måneder, hvor ministeren udmærket ved, at flertallet herinde har ønsket den diskrimination ophævet så hurtigt som overhovedet muligt. Årsagen til, at der opstår et hul, er alene det rent lovtekniske, og inden for disse måneder forringer man så reelt de pågældende menneskers vilkår.

Det er meget godt at sige, at der findes regler inden for sygehusvæsenet, hvorefter de kan få den støtte betalt. Der findes muligvis regler, men der findes altså ikke penge. Skt. Hans hospital har fået en kvota på 150.000 kr. til resten af året, og det slår ikke til til at hjælpe ved hjemsendelse med de dagpenge, man hidtil har givet. Derfor er man kommet i det dilemma, at socialrådgiverne skal til at håndplukke, hvem der skal have lov at rejse hjem, og hvem der ikke skal have lov at rejse hjem. Det er en direkte forringelse for en gruppe mennesker, som et enigt folketing for et par måneder siden besluttede skulle have bedre økonomiske vilkår. Og så hjælper det ikke at komme og sige, at der findes regler for støtte, for der er altså ikke penge til det.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg må pointere endnu en gang, at vi ikke forringer nogen regler. At én kommune har forespurgt socialministeriet, hvorvidt det er i overensstemmelse med reglerne at yde hjælp i denne situation, har ikke noget at gøre med, at reglerne generelt er ændret. Socialministeriet er naturligvis nødsaget til at give et råd, som holder sig inden for lovens rammer, nemlig at påpege, at hjælpen hentes i sygehusvæsenets regie. Derfor er det for mig at se ikke noget hul, men det er et spørgsmål om, at man søger at skaffe hjælpen dér, hvor den er til stede.